

-5-

Thi sĩ Hoàng Xuân Sơn có lần đã viết ... **thơ cũ như là áo xưa** ... làm nhớ thơ ai đó Khóc Bằng Phi (*) ... **đập cổ kính ra tìm lấy bóng xếp tàn y lại để dành hơi**. Hóa ra trong áo xưa có hơi hướm của người xưa ! Sao không lo xếp cất lại trong cái kho trí nhớ đầu bốn bề trống hoang trống hoác để một mai, cũng còn có chỗ lục ra mà soi lại ... bóng mình !

Đã lâu rồi, có một thời lốc cha lốc chốc, lạng quạng lang bang, loanh quanh phỏ xá Sài-gòn. Thời đó chiến tranh còn như con ngáo ộp, đứng tuốt đặng xa mà nhe nanh múa vuốt chớ Sài-gòn vẫn như một ốc đảo bình an. Người Sài-gòn, sáng trưa chiều tối vẫn làm lung, học hành và ăn chơi rất mực. Sài-gòn thời của tám quận-cái quận chín chỉ mới có trong vở tuồng cải lương Tuyệt Tình Ca của hai ông soạn giả Hà Triều-Hoa Phượng mà ông-cò-quận-chín-Út-Trà-Ôn với lại bà-vợ-nhỏ-Út-Bạch-Lan, cứ mỗi bận xuống vọng cổ là cả rạp cứ thút tha thút thít y như cả đám mới bị phụ tình. Sài-gòn buổi đó của vỉa hè Lê Lợi chiều thứ bảy dập diu những bước chân vô định hoặc có định thì cũng chỉ định một cách ... bất ngờ. Mấy ông con cháu của giới “sĩ phu Bắc hà” thì rủ nhau đi “bát phở”. Còn dân Nam kỳ lục tỉnh thì tình thiệt đi nhong nhong thì cứ nói là ... nhong nhong. Đi long rong, đi lòng vòng, đi lộng bông ... đi mà chẳng có một cái địa chỉ nhất định để ghé lại ... Lăn quần, loanh quanh, lên xuống, qua lại, tới lui trên hai bên lề đường Lê Lợi, Tự Do, Nguyễn Huệ ...

Ồi những bước chân chiều thứ bảy, vậy chớ cũng đã tạo cảm hứng cho hơn một nhạc sĩ viết nên những ca khúc ăn khách một thời.

Những năm tháng đó, dẫu sáng sáng có nghe mấy bản tin chiến sự thì cũng chỉ nghe rồi ... để đó. Còn Sài-gòn dẫu không có 36 phố phường mà tới lui lang thang hoài cũng chưa bao giờ biết chán. Làm thằng sinh viên không-sách-vở-cầm-tay (**), cứ đợi chiều thứ bảy là áo teteron mỏng đánh, thả nút ngực phơi nắng vàng nhiệt đới, quần blue jean đem mài đá cho bạc thếp, lấp ló gói Lucky Strike hay Gitanes trong túi áo trên ... rủ rê kéo níu vài ba tên bạn – lắm khi cũng thui thủi độc hành, thả lang thang dọc theo mấy cái vỉa hè không biết lót bằng gì mà bước chân chiều cứ thênh thang không biết mỏi. Bên này, Khai Trí, Xuân Thu ... sách vở ê hề, thơm phức mùi giấy mực. Lề bên kia, sách vở bụi-đời tràn ra cả hè phố, dẫu khách qua đường lắm khi cũng ngoảnh mặt làm ngơ. Mai Hương, Kim Sơn, Thanh Bạch, Thanh Thế, Givral, Brodard ... ngồi riết tới nhẵn mặt. Mà ngồi đâu thì ngồi, rốt lại cuối chiều là phải ghé lại La Pagode ngay góc đường Lê Thánh Tôn với lại Tự Do. Trà Lipton pha chút chanh chút đường ở đó cũng y như nơi khác, ngọt ngọt chua chua. Bia “bock” ở đó cũng chẳng bốc hơn chút nào mấy chai 33 ở Ngã Sáu Ngã Bảy Chợ Lớn. Mà cũng chẳng có mắt xanh mắt đỏ gì ở đó liếc nháy cho cam. Vậy mà rồi, gì thì gì, cái tới cái lui rồi là cũng phải ghé lại tiệm La Pagode. Chỉ vì một lý do duy nhất. Ở đó có tiếng hát Jo Marcel phát ra từ mấy cuốn băng cát-set bụi tở chẳng, bài MỘNG DƯỚI HOA của Phạm Đình Chương, phổ nhạc từ thơ Đình Hùng, TỰ TÌNH DƯỚI HOA. Thơ đã hay. Nhạc phổ đã hay. Mà tiếng hát của người nam ca sĩ nổi tiếng một thời với nhạc Tây nhạc Mỹ, khi hát nhạc Việt nghe lừng khừng, lung lừng, nửa tha thiết nửa hững hờ làm câu hát lọt vô tai lơ mơ như có như không khi Sài-gòn đang nửa chiều nửa tối, mặt trời nhiệt đới nửa vàng nửa tím, lá me Tự Do bay loáng thoáng nửa có nửa không. **Chưa gặp em tôi đã biết rằng** ... Trời, làm sao mà không mê thơ, không mê nhạc, không lơ-tơ-mơ mộng cho đành.

Cho tới bây giờ, có người đã cất công tìm hiểu phân tích gốc gác ngọn nguồn thơ nhạc. Đầu đuôi ra sao xin dành lại cho thế nhân ... kiếng trống gong vàng.

Riêng, bài thơ 7 chữ 6 đoạn cũng đã đủ để ... lãng quên đời.

(*) hồi đó biểu là của vua Tự Đức, bây giờ biểu là hồng phải ?!. (**) thơ ĐÌNH HÙNG

TỰ TÌNH DƯỚI HOA

Chưa gặp em, tôi vẫn nghĩ rằng :
Có nàng thiếu nữ đẹp như trăng.
Mắt xanh là bóng dừa hoang dại,
Thăm thẳm nhìn tôi, không nói năng.

Bài thơ hạnh ngộ đã trao tay,
Ôi mộng nào hơn giấc mộng này?
Mùi phấn em thơm mùi hạ cũ,
Nửa như hoài vọng, nửa như say.

Em đến như mây, chẳng đợi kỳ,
Hương ngàn gió núi động hàng mi.
Tâm tư khép mở đôi tà áo,
Hò hẹn lâu rồi - Em nói đi!

Em muốn đôi ta mộng chốn nào?
Ước nguyện đã có gác trăng sao.
Truyện tâm tình: dưới hoa thiên lý,
Còn lối băng khuâng: Ngõ trúc đào.

Em chẳng tìm đâu cũng sẵn thơ.
Nắng trong hoa, với gió bên hồ,
Dành riêng em đấy. Khi tình tự,
Ta sẽ đi về những cảnh xưa.

Rồi buổi ưu sầu em với tôi
Nhìn nhau cũng đủ lãng quên đời.
Vai kề một mái thơ phong nguyệt,
Hạnh phúc xa xa mỉm miệng cười.

ĐINH HÙNG